

Michiel Tjebbes – is schrijver en gepensioneerd advocaat.

‘Hoe gaat het met uw studie klassieke talen?’

Als oudgediende volg ik op veilige afstand waar het naar toe gaat met het migratierecht. En ik merk dat mijn belangstelling voor de materie steeds meer gericht is op migratie als fenomeen, zoals die aan de orde komt in de boeken en commentaren van bijvoorbeeld de socioloog Hein de Haas of de historicus Leo Lucassen. In het licht van hun bevindingen, maar ook los daarvan, zijn de voorstellen voor een asielnoodmaatregelenwet en een tweestatusstelsel onbegrijpelijk. De voorgenomen wetswijzigingen, met of zonder strafbaarstelling van (hulp bij) onrechtmatig verblijf, kunnen immers onmogelijk leiden tot reductie van het aantal asielzoekers of ontlasting van de asielketen. Nog daargelaten dat niet of nauwelijks rekening is gehouden met het EU Asiel- en Migratiepact, dat medio 2026 moet zijn geïmplementeerd – daarop wijst niet alleen de Raad van State maar wijzen zo’n beetje alle terzake geconsulteerde instanties.

Wat bracht onze inmiddels afgetreden migratieminister er dan toe om dit soort zinloze wetgeving er tot iedere prijs door te drukken? Als je de Kamerstukken leest, krijg je de indruk dat daarmee maar één doel werd – en wordt – nagestreefd: chaos. Kennelijk is alles er uitsluitend op gericht om de zaken hopeloos te laten mislukken. Ook het opvangbeleid voor asielzoekers van deze regering wijst in die richting: alles afbreken en dan opnieuw beginnen. De mythe van de vogel Phoenix die uit zijn as herrijst. Dit riekt naar de antidemocratische wind die in de VS is opgestoken. Eerst moet je de totaal gedegenerende democratische instituties waarin een corrupte elite de dienst uitmaakt, vervangen door je ‘eigen mensen’, die dan een nieuw doeltreffend systeem kunnen optuigen overeenkomstig jouw wensen.*

Ook in ons land hebben mensen als Wilders en Faber geen enkele boodschap aan het oordeel van de Raad van State, de Raad voor de Rechtspraak of het *nepparlement*. Alleen heeft de PVV het bij ons godzijdank nog niet voor het zeggen.

Ach, je houdt ze niet tegen – zeker niet met wetgeving die uitsluitend geschikt lijkt om de boel te laten vastlopen.

Een heel oude herinnering doemt bij mij op. In februari 1964 moest ik mijn verblijfsvergunning verlengen bij de vreemdelingenpolitie in Groningen, waar ik klassieke talen studeerde. Ik had al vanaf mijn geboorte in 1942 de Zweedse nationaliteit en zou pas in 1966 naturaliseren. Op het hoofdbureau van politie werd ik vriendelijk ontvangen. Men wilde weten hoe het met mijn studie ging. Nou niet best, bekende ik. Al begreep ik niet wat dit met mijn recht op verblijf te maken had, maar misschien was het gewoon beleefde belangstelling. In elk geval is er, zie ik nu, in de Vreemdelingenwet van 1849, waaronder mijn toelating toen nog ressorteerde, geen aanknopingspunt voor zo’n soort voorwaarde te vinden. ‘Alle vreemdelingen, die voldoende middelen van bestaan hebben, of door werkzaamheid kunnen verkrijgen, worden in Nederland toegelaten’, luidt artikel 1 van die wet.

Dus dan maar terug naar toen? Nou nee, zover zou ik niet willen gaan. Maar hoe dan wel? Ik zou het niet weten. En ach... ze komen toch. Je houdt ze niet tegen – zeker niet met wetgeving die uitsluitend geschikt lijkt om de boel te laten vastlopen.

* Lees daarover o.m. Ian Ward in *Politico* van 18 juli 2024 ('Seven Thinkers') of beluister Beatrice de Graaf en Stefan Paas in *De Ongelooflijke Podcast* ('Denkers achter Trump', # 241).